

“La lluita armada és necessària”

Montserrat Tarragó, històrica presonera independentista, acaba d'eixir en llibertat després de sis anys de presó durant els quals ha viscut a sis presons diferents. Des de 1977 ha estat a l'exili o a la presó, però, tal com ha explicat a EL TEMPS, no renuncia a res.

Montserrat Tarragó va ser detinguda per primera vegada el 1977, acusada de participar en el cas *Bultó*. Després de tres mesos d'incomunicació a la presó de la Trinitat, fou posada en llibertat gràcies a la Llei d'Amnistia del mateix any. Un recurs del Ministeri de l'Interior deixà fora de l'amnistia els independentistes catalans i Tarragó s'exilià a Catalunya Nord. El 1985 fou detinguda de nou a la frontera de Puigcerdà.

—*¿Per què va ser negada l'amnistia del 77 als presos independentistes catalans?*

—Aquesta fou l'última tanda d'amnisties de la transició, aconseguida després de fortes mobilitzacions al País Basc. L'amnistia, pel seu enunciat, també ens afectava com a presos polítics, però el Ministeri de l'Interior presentà un recurs al Tribunal Suprem i el guanyà. Tot i que l'amnistia era un dels punts de l'Assemblea de Catalunya, cap d'aquells senyors *demòcrates* va aixecar la veu. A això, s'hi afegí la debilitat del moviment independentista de llavors. Els dos factors van fer que l'amnistia no es pogués arrancar del poder, perquè una amnistia no és un regal sinó una decisió política que arrenques al poder.

—*Sis anys de presó, ¿com es viuen?*

—Els primers tres anys vaig estar en règim d'alta seguretat convivint amb preses polítiques. El tipus de convivència amb les noies i la relació amb la presó com a institució és millor estant amb polítiques que amb comunes. Et dona força.

Montserrat Tarragó.

ARXIU

En els darrers anys, fruit de la dispersió, he estat amb preses comuns i és molt diferent. No pots pretendre que comparteixin les mateixes inquietuds que tu. La política de dispersió que inicià el PSOE l'any 87 intentà desmoralitzar i aïllar el col·lectiu de presoneres polítiques, però no ho aconseguí, i menys en el cas de les basques, que compten amb un ampli suport a l'exterior.

—*¿I el suport des de Catalunya, com ha estat?*

—No es pot comparar. La solidaritat és equiparable al moviment polític. Si el moviment va de baixa o no està

tan fort o hi ha problemes entre els diversos sectors que el poden compondre això repercuteix negativament en la solidaritat, es perden esforços i el pres es desorienta.

—*¿Es pot dir que el pres independentista català es troba desatès?*

—La situació no és que sigui molt greu, però sí una mica penible en certs moments. La divisió de l'independentisme polític ha entrat dins la presó i això és negatiu.

—*Al voltant dels presos independentistes sempre s'ha deixat caure el tema de la reinserció...*

—Jo, de reinserció, n'he tingut notícia sempre per la premsa, sovint en boca del senyor Martí Jusmet. Així intenten desconcertar el pres, però no ho aconsegueixen. Entenc que el poder promou la reinserció, perquè així debilita l'independentisme.

—*¿No hi ha cap via de solució per a un pres?*

—Sí, la solució és una amnistia política. No volem sentir parlar de reinserció, perquè implica rendició.

—*Crisi de solidaritat, divisió política, ¿com veus l'independentisme?*

—Hi ha una falta de maduresa de les respectives direccions polítiques, com quedà demostrat amb la nefasta escissió del MDT. Ara és urgent positivament el discurs independentista, treballar cap a la unitat, no com a metafísica, sinó com estat d'ànim que cal aplicar dia a dia.

—*¿Esquerra Republicana de Catalunya no ha aconseguit això?*

—No, per a mi ERC és un toc més de dispersió i disgregació. Es presenten com un independentisme tan tranquil que s'acaba convertint en un tallafocs. Independentisme és enfrontament amb l'estat.

—*¿Enfrontament vol dir lluita armada?*

—No s'ha de renunciar a res. La lluita armada és necessària i perfectament legítima fins que no es reconguin drets bàsics del nostre poble com el de l'autodeterminació, que ja demanava l'Assemblea de Catalunya. Si això no es resol des d'una vessant política, la lluita armada esdevé vàlida.

Pere Martí